

ΩΡΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Σ'το ένεννιντα τέσσερα και χίλια οκτακόσια
νάνα καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φάμε κ' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κ' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέροντα πολὺ.

Ο ΡΑΜΝΟΣ τὴν ἑβδομάδα
κ' ἔσαν ἔγω ἱπποπόδα
Συνομηγὰς δὲ ἔρχομαι
καὶ ἔσων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἄλην
Συνομηγὸν γὰρ κατὰ χρόνον
— μόνον μὴ φορὰ δὲ θγαίνω.
— κ' ἵ' ἔσονται μοῖ κατεβαίνω.
— γὰρ ἑλατὰ δὲν ἔχουσι.
— καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπήν.
— ἔλθωσι νόστιμα κ' ἔνδοσθη.
— **ἑκὼτα φράγματα εἶναι μένω.**

γὰ τὰ εἶνα ἔμοσι μέρη — **εἶνα φράγματα καὶ σ'τὸ χίρι.**
Κ' ἑνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινος ἀνδρομηγῆς.
κ' ἔσποσι τὸν περὶ δὲν εἶδος — δὲ τὸν φάγ μωροφ φῆς.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Γὰ τὴ σῶρα καὶ τὴ μόρα — κατὰ φύλλον μὴ δέκαρ.

Δεκαπέντε τοῦ Γενάρου
κ' οἱ γλατροί μας σ'τὸ ποδάρι.

Τετρακόδια πενήντα κ' ἔπτα
καὶ σημεῖα προδου ἀπῆτα.

**Ἀσκούλης καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.— Μὴ μ' ἐρωτῆς, βρὶ Περικλή, τὸ κράτος τί θὰ γίνη
κ' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς σ'τὰ πράγματα ἂν θὰ μείνη.
Φ.— Ἐρωτῆσης, Περικλή, καὶ γὰρ τοὺς Βουλευτὰς
ἐν σκέπτωται σ'τὴν πρόσκλησιν ν' ἀκούσους κατ' αὐτάς,
κ' τὸν ἐρωτῆσης παντελῶς καὶ γὰρ συμβιβασμὸν
καὶ τὸν ἀξιοδόκροτο Προϋπολογισμὸν.
Φ.— Βλέπω, καυμίμε Φασουλῆ, πὺς εἶσαι σ'τὰ μπουρινιζα σου
κ' εἶναι μεγάλ' ἡ γρουσοζικὴ κ' ἡ σιχασιζὴ κ' ἡ γρίνιμα σου.
Φ.— Κ' ἔγω σακάτης, ἀρρωστος, τῆς ἱφλουίντζας θύμα
εἶμι κ' ἱκί παραπατὸ μὲ παραπαίον βήμα
καὶ βλέπω τὸ Ῥωμαϊκο κατὰκοίτο σ'τὸ στρώμα
λασινο, παραλυτο, μὲ τὴν ψυχὴ σ'τὸ στόμα.
Ὁ Λόρδος τῆς χειροκλακίς του ἀπάνω του ξαπλόνει
καὶ μὲ τὰ περισσέματα τὸ κατακοκυλόνει,
καὶ εἰκίνο τὸ φρωθὸ σ'τὸ κρῦο τουρτουριζέει
καὶ γκούχ καὶ γκούχ ἀδίκωκα τὸ στήθος του σφυρίζει,
καὶ πρήκονται τὰ μάρτια του ἀπ' τὸ πολὺ συναχί
καὶ στέκονται τριγύρω του οἱ Μαραθωνομάχαι

σακάτης, μουφλουζήνης, ἱφλουίντζαρισμένης,
ξεκάλτρωται, ξεβράκωται, παραδοστακοιμένης.
Γὰρ ὅς κατάντζα, Περικλή, κ' ἂν εἰμπορῆς μὴν κλαψῆς
καὶ μοιρολόγια μὴν εἰπῆς καὶ θλιβερά μὴ γράψῃς.
Γὰρ ὅς κατάντζα γύρω σου καὶ τόση σαχλαμάρα
κ' ἂν εἰμπορῆς, βρὶ Περικλή, μὴ στήσης μὴ καμάρια
γὰρ νὰ παράσου μὲ πομπὴν καὶ μὲ λαμπροὺς παικῶνας
εἰκίνοι πού μας ἄργασαν τὸ δόλιο μας τομάρι
καὶ μὲ γλωσσίδα Ρουσοικῆς ἐκήρυξαν καμπανάς
πὺς Δύσεως κ' Ἰ Ανατολῆς θὰ γίνωμεν καμάρια.
Φ.— Τί λῆς, μωρὶ ;
Φ.— Τί νὰ σοῦ πῶ, μαγκουση τοῦ διαβόλου ;
ὄν θέλω πὺ γὰρ τίποτα νὰ μ' ἐρωτῆς καθόλου.
Φ.— Δὲν σ' ἐρωτῶ...
Φ.— Δὲν μ' ἐρωτῆς ;... φτου ! νὰ γὰρ θῆς, σαλιάρη...
Φ.— πρῆται, μωρὶ, νὰ μ' ἐρωτῆς...
Φ.— Ἐρωτῶ τὸ στηλιάρη...
Φ.— Ἐρωτῶ γὰρ τοὺς Βουλευτὰς...

Φ.—

Λοιπόν θάλλου ;

'Μπορεί...

ὁ Λόρδος ἀνυπόμονος τὴν στρουγγά καρτερῆι,
κι' ἴδω κι' ἱκί τὰ γύζια του γυριεὶ μὲ φανάρι
κι' ἴσως κατὰ τὰς εἰκοσιὶ νὰ φθάσῃ του Γενάρη,
κι' ἂν δὲν ἔλθῃν ἴσ'αὶ εἰκοσιὶ νὰ φθάσῃ ἴσ'αὶ τριάντα
κι' ἂν τότε δὲν συμμαζευθῶν δὲν θάλλου μὴ γὰρ πάντα.

Ὁ δὲ πανεκλυπρότατος Προϋπολογισμός,
ὅπου μὴ πίνειν τουργουρας γιὰ τούτον καὶ σκαμῶς,
φωναζόν πῶς τυπῶνται, φωναζόν πῶς τυπῶνται,
καὶ οἱ αὐτοῦ δὲ πληρωθῶν τῶν δανεισθῶν οἱ πόθαι.
Μὰ κι' ἄλλο μὰς Ξερῶτρως ἀγγυρεὶ μὲ ἴσ'τῃ μίση
καὶ τὸ ταβάνι τῆς Βουλῆς φωναζόν πῶς θὰ πῆσι,
κι' ὁ Σάουροτ καὶ Μάουροτ ἐπιτροπῆ θὰ γίνῃ
γιὰ τὸ ταβάνι τῆς Βουλῆς τὰ πρόποντα νὰ κρίνῃ,
κι' ὡς ὅτου οἱ μηχανικεὶ τὴν γνώμη των νὰ δώσω
θάχου καιρὸ κι' εἰ Βουλευτὰὶ νὰ συσχεθῶν ἂν πρίπει
νὰ ξαναθῶν ἀπὸ δευὰν μεγαλὰ νὰ μὰς σώσωσιν
κι' ὁ ἀπομείνῃ ὁ Θεὸς προστάτης μας καὶ σκίπη.
Κ' ἂν ἐτοιμώροτο κρηθῆ πῶς εἶναι τὸ ταβάνι
καινούριο τότε θὰ γενῆ, διαβόλου μετληθάνη,
κι' ὡς πῶ καινούριο νὰ γενῆ μὲ τούτο θὰ ρεβαζῶμε
καὶ μὴ τὰ διορθώματα τῆς στήγης θὰ τυρβάζωμε,
ὁ δὲ Προϋπολογισμὸς ἀκόμη τὰ τυπῶνται
κι' ὁ Χάμπρ ὁ κακορροϊκὸς γι' αὐτὸν θὰ ξεσοβριονεῖται,
ὁ Λόρδος δὲ γεμωγεθῶν τὴν στήγην θὰ τοῦ δείχνῃ
κι' ὅλα τὰ ταβανόζυλα ἴσ'ον Χάμπρο θὰ τὰ κρίνῃ.

Π.—Κι' ὁ Βασιλεὺς ;

Φ.—

Ὁ Βασιλεὺς τὸν Λόρδο θὰ καλῆσι
καὶ θὰ τοῦ πῆ : «Μυλλόρδε μου, ἤγλή λιγνὴ μου μίση,
γιατὶ σ' ἄρνῆθ' ἡ στρουγγά σου κι' ἀκόμη δὲν ἔφανῃ ;»
κι' ὁ Λόρδος μὲν ὑπόκλαι ἴσ'ον Βασιλεὺς θὰ κἀνῃ
καὶ θὰ φωνάζῃ «Βασιλεῦ, ἡ στρουγγά δὲν μ' ἄρνῆθη,
μὰ τὸ ταβάνι τῆς Βουλῆς εἶν' ἔτοιμο νὰ πῆσι,
κι' ὡς πῶ τὰ διορθώματα νὰ γίνουσι τὰ συνήθη
οἱ Βουλευτὰὶ τὰ νύχτα των θὰ ζῆουσι ἐν ἀνείσει.»
Κι' ἴσως τοῦ πῆ ὁ Βασιλεὺς : «Μυλλόρδε μου, ἀγάπη μου,
πῶς πῶ ἴσαι καὶ παποῦτι μου, ἰού ἴσαι καὶ τσουράπι μου,
ὡς πῶ νὰ στεριώσω τὴν στήγην τῆς Βουλῆς
τὸν χρόνον τὸν πολῦτιμον δὲν πρίπει νὰ τὸν χάσετε,
κι' ἂς γίνουσι Κοινεβούλιον οἱ σταυλοὶ τῆς Αὐλῆς
καὶ σὰς τοὺς δῶνα ὠρεάν γιὰ νὰ συνεδριάσεται.»
Ὁ δὲ Μυλλόρδος, Περικλῆ, μὲ πρῶτην εὐκαιρίαν
πρὸς τοὺς κυρίους Βουλευτὰς ἀμέσως ὁ ἀγγυεῖλην
τὴν Αὐλικὴν συμπάθειαν καὶ μεγαλοδορίαν
κι' εὐνοίας νέας δείγματα πρὸς ὅλους ὁ ἀποστείλῃ.
Καὶ θ' ἀπαντήσωσιν πρὸς αὐτὸν οἱ φίλοι Βουλευτὰὶ :
εἰμῆσι σὲ σταυλοὺς, Πρόεδρε, δὲν μεταίνομοι ποτέ,
τάχουρι δτι κι' ἂν εἰπῆς ἄχοῦρι πάντα μένει
κι' εἶναι ἴσ'τροπῆ μας μὲς σ' αὐτὸ τῆς ὥρας μας νὰ χάνωμε,
εἰμῆσι μεγάλα θέλομε καὶ σοφὰρὰ τεμίνῃ,
ὅπου μὴ τὴν ἀξία μας ἀχούρη μὰ τὰ κἀνωμεν.»
Καὶ τῶρα σὺρα, Περικλῆ, καὶ κουρημάς ἴσ'ο σπῆτι σου...
δὲν βλῆπει, κακορροϊκίκε, πῶς τρήξ' ἡ σαχλωμύτη σου,
μόνο σπουδαίεις καὶ ῥωτᾶς τί γίνεται, τί τρίχει,
κι' ἂν ὄσο πάλιν κι' ἱκατόν ὁ Μπουροτρίγγης ἔχῃ :
τὴν ἔξοικεψή σου δὲν κυττάς καὶ καλαμῆνι γάμπια,
μόνο ῥωτᾶς ἂν ὁ πολὺς Προϋπολογισμὸς
θὰ προσφερθῆ ἴσ'ους Βουλευτὰς μὲ πένα ἢ μὲ στάμπια
κι' ἂν θὰ κορώς ἢ ὄρασις μας κι' ὁ πατριωτισμός ;
Καὶ δὲν δοξάζεις τὸν Θεὸν πίζεις ἢ καὶ μὴ ρίμα
ὅπου κατήγητος καὶ σὺ τῆς ἱερουλόντζας θύμα,

πῶ μίαν νόμον ντιστεγεκὶ ἀπίκτητες, βουβαλι,
ὅπου καὶ Τσάρου Ρωσίων καὶ Βασιλεῖς προσβάλλει,
καὶ μούτρα φασιλῶνονται κυρίων Βουλευτῶν
δὲν σκιδεῖσι ἴσ'ον Βασιλισσῶν. ἴσ'ο τὸ πᾶν προστάξει,
κι' ὅσ'ον τρήξ' ἡ μύτη σου νὰ λῆς καθ' ἑαυτὸν :
«ἔτσι κι' ἡ μύτη κρατιῶν Αὐτοκρατορίων σ'αὶ ;»
ὁ τζόγιμ ἱερουλόντζα μου, πῶς κόμος ξεπατόνει,
σὺ μόνη, παρβασιλισσα, τοὺς πάντας ἐξήσους,
κι' εἰκόνοι ὅπου ἔρησι ταισιδὶ ὁ Σωτήρης
κι' εἰκόνοι πῶς κολιζᾷ εἰς τούτον ἐπιτρέπεται,
κι' ἰσ'απῆπτες δίγως ἔλεος σ' ὅπουν ἴσ'οσ'α σου βρίζεις
κι' εἰκόνοι τὰ νερὰ χαλὰς κι' αὐτοὺ τὰ μάτσια πρῆσκεις.

Ἡ φύσις, φίλε Περικλῆ, πολλὰκις παρεκτρέπεται
καὶ νόσον εἰγενη ἴσ'οσ'α κι' ἕνας σκαφίτης νὰ πάθῃ,
πῶ μὲς κόμωμο κολιζᾷ εἰς τούτον ἐπιτρέπεται,
ἢ κἂν ἀνεμπύρωμα ἢ κι' ἕνα κολαγαθά.
Καὶ πρίπει νάσαι, Περικλῆ, κατευχρισθημένος
πῶ μὲς ἴσ'α τῶσα μας καλὰ καὶ τὴν μουρλουκαρία
μὴ τίποτι νόσον ντιστεγεκὶ προσέβαλε τὸ γένος
κι' ὅλον τὸν κόμωμο ἴγωση μὲ τὴν κονταρία,
καὶ συλλογίσου μοναχὸς καὶ μ' ὅλους καὶ μ' ἕμένα
πῶς τὰ κἀκα δὲν ἔρχονται ἴσ'ο κράτος μαζωμῆνα,
κι' ἡ Πρόνοια παράμαρ κᾶτι καλὸν ρωλιᾶττει,
μὲ μίαν νόσον δ' ἄσθενει καλοῖσι καὶ Παλάτι,
κι' ὁ Φασουλιῦ κι' ὁ Βασιλεὺς κι' ἡ πλύστρα κι' ἡ Βασιλισσα,
ἐν τούτοις πάω, Περικλῆ, γιατὶ πολλὰ σοῦ μίλησα.

Π.—Βλέπω πῶς σῆμαρ καλὰ δὲν εἶσαι, Φασουλιῦ,
κι' ἡ λυσασαμῆν γλώσσα σου πολλὰ περλαλαῖ.

Φ.—Καθὼς ὁ Χάμπρ ἔλεγε ἴσ'ον κῶρον Ὁρθλιάν
ἔτσι φωναζῷ καὶ πρὸς σὲ, τὴν κᾶραν τὴν γελαιόν :
«Σὲ μοναστῆρι πθίγεισιν ὄργηρον, χαμᾶλη,
καὶ πῆς εἰς τὸν Ἱερόμωμο κλυστῆρ δὲ σοῦ βάλῃ...
Σὲ μοναστῆρι ἴσ'οσ'α καὶ μὴν καιζογίλες
καὶ πᾶσι τοῖς λοιποῦ Ρωμῶν νὰ μὰς γενοβολᾶς.
Ὅσοι Ρωμῆοὶ ἴσ'οσ'α γέννηθηκαν ὡς τῶρα παραρᾶνουσι...
καὶ τᾶχ' ἂν γίνουσι πρὸ πολλοῦ τὸ ἐξάβολο θὰ κἀνουσι ;

'Ἐγινε ἴσ'α ἡμέρας μας δ,τ' εἶχε γιὰ νὰ γίνῃ,
ὁ Λόρδος πᾶν τὴν ἔσκαπε τὴν υπόπομα τῆν ραγδαία,
κι' εἰς ὅσους τῶρα γεννηθῶν καμμίαν δὲν θὰ μείνῃ
μεγάλῃ ὄρασις ἢ μικρῇ γιὰ τὴν Μ ε γ ἄ λ' Ἰ ὁ ε α.
Σὲ μοναστῆρι ἴσ'οσ'α χωρίς καιρὸ νὰ γάνῃ,
γιὰ ὀδᾶσι δὲ προγονίκοι ποτὶ μιλιά μὴ βῆναι,
ἄλλοις γιὰ τίποτις ἐν μου ἴσ'οσ'α καὶ μόνο μὴ φορὰ
δίκα φορᾶς ἄλλοιμοσι σὲ εἶνα, ρουκαρᾶ,
θὰ εσπῶσὶ τὸ κᾶλο σου μὲ κῶκαλα προγόνων
καὶ τρῶπια τῶν Πλαταίων καὶ πέρταις Παρβανώνων.
Π.—Κι' ἴσ'ο γλαστῆρ, βρὶ Φασουλιῦ, θὰ κᾶνω τὸ δίκῶ σου
νερὸ νὰ πίνωσ'α πῶ αὐτὸ ἢ κῶταις...

Φ.—

Τὸν κακό σου...
σὲ μοναστῆρι ἴσ'οσ'α καὶ μὴ ῥωτᾶς καθόλου
μὴδὲ γιὰ τὴν ὑπόθεσιν τεῦ προσφιλοῦς Ἀγδίου,
κι' ἂν ἀληθινῶν, Περικλῆ, εἰκίνα ὅπου γράφει
καινούριον ὄρα καὶ τιμὴ ἴσ'α κλασικὰ ἰδῶρη,
ἂν ὅμως εἶναι ψίματτα, διαβόλου Ἀρλεκίνα,
κρίμα πῶς τούταις ἢ κλειμαῖς ἀληθινὰ δὲν εἶναι.
Σὲ μοναστῆρι ἴσ'οσ'α τοὺς τοίχους νὰ κυττάς
χωρὶς γιὰ τὸ περισεύμα του Λόρδου νὰ ῥωτᾶς...
θαρρῶ πῶς ἔνδεκα σχεδὸν τὸ βγάξει μιλίουνα
καὶ τὸ σαπικί ἢ στρουγγά του εἰς ὅλα τὰ καντοῦνι...
μῆτρα τὸ κομπελόγι σου καὶ ὄβλο μου οἰ εἰ μῆλη
γιὰ τὸ Μυλλόρδος τᾶληθῶς θαυματουργὰ κατᾶστια...
εἰκόνοι τὸ περισεύμα τὸ κἀνει ὄσο θέλει

και τὸ πεντόνι μὰ χερὰ σὰν νάκει γυμναστική.
Σὲ μοναστήρι γρήγορα κι' ἐκεῖ κλεισμένες νάσαι
κι' ἡ μύτη σου εἰς θυμικὸν λιβάδι νὰ τρυφήσῃ,
σοῦ λέγω δὲ, βρε Περικλῆ, και νὰ μὴ τὸ θυμᾶσαι
πὼς τὸ φαρ-Ρωμαιοὺς ἴσῃν ψάξει ὄψοφῃ,
βουγγιὸς ὀδόντων θ' ἀκούσῃ, και ἴσῃ λημέρι τοῦτο
ὃ Φράγκικος ὁ βούρουλαις θὰ πῆσαι και τὸ κνούτο,
και τοὺς Ἑγγλιχοὺς ἴσῃ: ὄρῃ και τοὺς Ἀυστριακοὺς
νὰ καθελῶν ἴσῃν σβίρκο μας μ' ἐλέγχους ξενικοὺς,
και νὰ σοῦ λέν ἀκουτέμ! γκοντέμ! γυκούρη μπακαλιέρα,
τοῦτο και τοῦτο ζῶδεσι, τοῦτο και τοῦτο πάρε...»
και νὰ κλωτσιαίς μὲς ἴσῃ ἄχμανά, και νὰ κλωτσιαίς ἴσῃ ῥάχῃ,
ὡ γίγαντες μουσουλῶνες και πρῶτοι χαρτομάχοι,
ποῦ μ' ἔμπρὸ σας ὄλοι φαίνονται και νάκει και κοντοὶ
και κάθε τόσο κάνετε ταιροῦτη πατριντί.
Δὲν βλίπατε τὰ γάλα σας και τῆς πολλαίς σας ψείρας
μόνο στρατοὺς ἠθίλατε και στόλων Μούραις Μούραις,
κι' ἴσηνατε τὴν Ἄλεσοῦ κι' ἱπικίατε λουτένις
γιὰ νὰ πᾶνετε τζιθινα φυλῆς πολιτισμένης.
Τίτοιμα γελῶντας θὰ μᾶς λέν και δὲν θ' ἀκούς μιλιχ
γιατι σὲ κάθε λόγο μας θὰ πέρη βουρουλιά,
τὸν Λόρδο δὲ, ποῦ νόμιζε τῆς λίρας παχινομάχια,
θὰ σοῦ τὴν κάνουν τέλατσο και μὲ τὰ κρεμμυδάκια,

κι' ἀφοῦ καλὰ μπαγαρωθῆ τοῦ γίνους ὁ Σωτήρας
θὰ δέσουν χειροπόδαρα και τοὺς λοιποὺς φωστήρας,
και θὰ τοὺς ὀσωον κερυθίαις και θὰ τοὺς καθβαλίσων
και μὴ και ὄθὸ μὲς ἴσῃ Δαφνί θὰ πᾶνε νὰ τοὺς κλείσων.
Ἐνῶ δ' εἰ τοσοὶ ἀρχηγοὶ πρὸς τὸ Δαφνί θὰ σφύρανοι
θὰ τσαμπουνοῦν γιὰ Σύνταγμα και θὰ διαμαρτυρῶνται,
και γιὰ τοὺς νόμους και θεσμοὺς καθεὶς των θ' ἀλαλάξῃ
κι' ἡ βουρουλιά: ἴσῃ ῥάχῃ των θὰ πέρησων σὰν χυλάξῃ.
Και τότε πᾶξ, βρε Περικλῆ, θὰ βλίπηξ ἴσῃ σκουπίοις
τοῦ Λόρδου περισσοῦματα, βαλθίδες και στολίδις,
λόγους τοῦ Πιτ, τοῦ Ράλλη σερπί, παντιέρας Διληγηάνῃ,
σαπαξ, σπαλίταις, τρικαντά, κι' ἀστουράλων κρῆν.
Και θὰ ἔναλθη γελαστός κι' ὁ Λόου μὲ τὸν Ροῦ
και θὰ δεθῇ κι' ἡ Μοῖρα μας εἰς τὴν Κρεμμυδαροῦ,
και θὰ ψαρέσων ἄγινους κι' ὀρεκτικαίς κερίδες
Ἑγγλιχοὺς, Γάλλοι μὲν βιβάν, κι' Ἀυστριακοὶ μπεκρῆδες.
Σὲ μοναστήρι γρήγορα σὰν Ὀρηλία κόρη,
προσεύου δὲ νυχθημέρον κι' ἀγρῆπνα κι' ἰερηγοῦρι,
γιατι οἶν ξέρεις, Περικλῆ, πότε θὰ ριξῇ ἡμέρα,
ποῦ τῆς Φραγκίας ὁ βούρουλαις θὰ πῆσαι κι' ἔδω πᾶρα.
Π. — Ὅρει λοιπὸν ἀτράντακο στηλιάρ, κακοκέρη,
γιατι μ' ἱπαρλιούσαξες μ' αὐτὸ τὸ μοναστήρι.

Ὁ Τρικοῦπης ὁ κλεινός
κι' ὁ Μακρῆς ὁ Παξινός.

Τ. — Και σὲς λοιπὸν ἴγιναιτε μεγάλος και πολὺς,
κι' ἐκ μῆσε, κύριε Μακρῆ, καρδίας σας συχαίρω
εἰ δ' ὄσοις ἔγραψαν γιὰ σας ἱπαινοὺς δοξφιλεῖς
εἰς τὴν Βεβὸ Νεπιλοματία, χωρὶς ἴδω νὰ ξέρω.
Μ. — Ἐύχαριστῶ, εὐχαριστῶ... μὰ και γιὰ σας ἴπισθη
αὐτὸ τὸ φύλλο ἔμαθα πὼς ἔγραψε πολλὰ,

και σὰς συχαίρω, Πρόεδρε, και νὰ μᾶς συχωρήσῃς...
ὄποιος κοντὰ σας στίκεται σπκόνεται ψηλά.
Τ. — Τρόντι, κύριε Μακρῆ... κι' ὁ μάλλον ἀφανῆς
ὀπτόαν εἶναι φίλος μου κολλᾷ μεγαλειότηῃ,
ὄστ' ἕνα δευτερόλεπτον δὲν μᾶνει ἀφανῆς
και ἴσῃν Ἐυρώπη τὸν καλοῦν κλεινὴν προσωποκίτητα.